

„Toto mělo přijít už dávno. Za minulého režimu nás nic neučili. Když jsme si chtěli hospodařit s penězi, tak nám řekli: Na co vám to v životě bude, vždyť tady máte všechno,“ říká dvaapadesátiletý Petr, který se dočkal své svobody. V listopadu 2014 opustil brány velehradského Domova pro osoby zdravotně postižené a nastěhoval se do chráněného bydlení v Uherském Hradišti. Přesně po pětadvaceti letech.

Ale pěkně popořádku. Petrův příběh začal v rodinném kruhu. V sedmi letech ale přišla nemoc, rodiče se o něj nemohli starat a tak bylo rozhodnuto o jeho umístění do zařízení v Křižanově. Bylo to sto čtyřicet kilometrů od rodných Buchlovic. Přestože jako malý kluk odešel od maminky na dětství prožité daleko od domova, nenaříká a ani s ním nemá spojené nepříjemné zážitky. *„Všichni se tam ke mně chovali hezky a dodnes si občas zavolám s kamarády, které jsem tam našel.“* V sedmdesátých letech panoval tuhý režim také v ústavních zařízeních. *„Žili jsme na uzavřeném oddělení, které bylo zamknuté a i učitelé tam chodili za námi,“* zavzpomínal na školní léta.

Po deseti letech v roce 1979 přešel Petr na Velehrad a tak se stěhoval blíž svému rodišti. Spolu s dalšími mladíky začal pomáhat s pracemi kolem tehdejšího Ústavu a léta pomalu ubíhala. Díky své ochotě a pracovitosti získal velmi rychle spoustu pracovních zkušeností. *„S naším údržbářem jsem se naučil něco od zedničiny, elektřiny, instalátérských prací, prostě co bylo kdy a kde potřeba.“* Petrovi práce jednoduše voněla a tak chodil při návštěvách rodných Buchlovic pomáhat do sadu na sběr jablek a nebo dodnes jezdí pomáhat bratrovi s tesařinou. To už ale přicházely revoluční změny a ty dorazily i do oblasti sociálních služeb. Nastartovaná transformace sociálních služeb umožní i Petrovi, aby si o svých věcech rozhodoval sám a z velké části se staral sám o sebe. *„Těším se na to, ale první rok nebude jednoduchý. Přece jen už kolem nás nebude skoro nikdo. Toto ale fakt mělo přijít už dávno,“* uzavírá svůj životní kruh za branami zařízení Petr.

Na přechod do běžné společnosti skutečně nebude sám. Určitě budu v jeho blízkosti a připraven pomoci. A doufám, že nebudu sám. Třeba se nám podaří splnit Petrovi sen: Podívat se na pořádný hokejový zápas, který dosud mohl sledovat jen v televizi. Letos je Mistrovství světa v Praze, tak se tam snad potkáme.

Jo a zapomněl jsem jednu věc. Petr je mentálně hendikepovaný...

Teda prý...

Aleš Mazúrek